

РЕШЕНИЕ

№ 5487

гр. София, 15.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Калинка Илиева**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4469** по описа за **2020** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 72, ал. 4 от ЗМВР.

Образувано е по касационна жалба на С. С. Б., [населено място] срещу Решение (без номер) от 28.01.2020 г. по нахд № 18173/2019 г. по описа на СРС-НО, 98 състав, с което е потвърдена заповед № 468/27.02.2019 г., издадена от полицейски орган при 06 РУ на СДВР, с която С. С. Б. е бил задържан за 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

В жалбата на касатора се оспорва решението на СРС, като необосновано, неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон и съдопроизводствените правила. Искането до съда е за отмяна на обжалваното решение и да постанови друго, с което да отмени процесната заповед.

В проведеното по делото съдебно заседание, касаторът не се явява. От пълномощника му адвокат Б. са постъпили писмени бележки, в които се моли за отмяна на решението на СРС като неправилно и незаконосъобразно по съображенията, изложени в касационната жалба.

Ответникът не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

СГП изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, XXIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е основателна.

След като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд София – град, XXIII касационен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, но неправилно.

Първоинстанционният съд е приел, че на 27.02.2019 г. в 20,55 часа, С. С. Б. е бил задържан със заповед за задържане на лице 468/27.02.2019 г., издадена от мл. Инспектор в Об РУ – СДВР на осн. чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Като основание за издаване на заповедта е посочен чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно, че за лицето има данни, че е извършило престъпление по чл. 325 от НК (хулиганство). Касаторът е бил освободен на 28.02.2019 г., в 13,40 часа.

От правна страна съдът е приел, че процесната заповед е издадена от компетентен полицейски орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 72, ал. 1 ЗМВР, в предвидената от закона писмена форма и потвърдил същата, тъй като са били налице данни за извършено престъпление.

Районният съд е изследвал относимите за спора обстоятелства, но така направените правни изводи на се споделят от настоящия състав на касационната инстанция.

За издаване на заповедта за задържане не е необходимо да са налице доказателства за осъществено от задържаното лице престъпление, а е достатъчно само да са налице данни, че то може да е извършило престъпление, т.е. достатъчно е да е налице вероятност за това. Задържането като принудителна мярка се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъплението или с цел да се предотврати възможност на лицето да се укрие и спрямо него да може да бъде проведено наказателно преследване. За да упражни правомощието си по чл. 72 от ЗМВР, е достатъчно полицейският орган да разполага с данни за извършено престъпление /независимо от какъв характер е - от частен или общ/ и без да е необходимо да съществуват достатъчно доказателства, установяващи виновността и отговорността на лицето, а е достатъчно само предположение за извършено престъпление. Това следва и от обстоятелството, че една от основните функции на полицейските органи, съгласно разпоредбата на чл. 70 от ЗМВР е именно да предотвратяват и разкриват престъпления. Следователно, за да бъде законосъобразна наложената принудителна административна мярка, към административната преписка трябва да има само данни, от които да се направи предположение, че лицето може да е извършило престъпление.

В разглеждания казус в административната преписка, освен процесната заповед не съдържат никакви други доказателства или данни, от които да се направи дори предположение, че към момента на издаването ѝ са били налице материално-правните предпоставки за това. В дневника за получените и предадени сигнали и разпореждания при Об РПУ-СДВР не се съдържа никаква информация и не са изложени никакви обстоятелства, за това какво е наложило, Б. да бъде задържан. С нечетлив почерк е отбелязано, че бл. 413А има побой между съседи. Няма никакви данни за това, че касаторът е бил замесен в този побой и по какъв начин може да е извършил посоченото престъпление от общ характер – хулиганство.

В разглеждания случай, административният орган не е могъл да установи в цялост,

съгласно разпоредбата на чл. 170, ал.1 от АПК, съществуването на фактическите основания, посочени в оспорената заповед и изпълнението на законовите изисквания при издаването ѝ. Административният акт, следва да отговаря на критериите, очертаващи законовия му статут. Тези изисквания са регламентирани в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, като неизпълнението им съставлява основание за отмяна. В случая, независимо, че в заповедта е посочено правното основание за издаването ѝ, не са представени никакви други доказателства (докладни записки на длъжностни лица от МВР, снети обяснения от лица, имащи отношение към задържането и т.н), от които да се направи извод за наличие на вероятност за съпричастност на Б. към посоченото престъпление. Това на практика лишава акта от точни и ясни мотиви. Съгласно императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, административният акт е необходимо да съдържа фактическите основания за издаването му. Това са конкретните факти, въз основа на които административният орган да упражнява предоставената му компетентност. На базата на изложените в акта мотиви ще се извърши съдебната проверка за законосъобразността му. При разглеждания спор, поради липсата на каквито и да е доказателства за съпричастност на касатора към извършване на престъпление, съдът не може да прецени, доколко са налице предпоставките за постановеното му задържане. Липсата на доказателства за възникването на конкретните материално-правни предпоставки, даващи възможност на органа да упражни дадените му от закона правомощия е абсолютно основание за отмяната на акта, защото предполага липса на юридически факт, който да породи упражненото от органа публично субективно право.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд следва да бъде отменено, като по същество се отмени и оспорената заповед.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Адвокат Д. Б. е поискал такива при условията на чл. 38 от Закона за адвокатурата, поради което съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение (без номер) от 28.01.2020 г. по нахд № 18173/2019 г. по описа на СРС, НО, 98 състав, като вместо него постановява:

ОТМЕНЯ заповед № 468/27.02.2019 г., издадена от полицейски орган при 06 РУ на СДВР, с която С. С. Б. е бил задържан за 24 часа, на основание чл. 72, ал.1, т. 1 от ЗМВР.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на адвокат Д. Т. Б. на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, във връзка с чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения сумата от 400 (четиристотин) лв., представляваща възнаграждение за процесуално представителство.

Решението е окончателно.